

Шановні друзі!

Сердечно вітаю вас і всіх працівників засобів масової інформації України з професійним святом — Днем журналіста.

Проведення журналістських фестивалів — вдала і плідна ідея. Ви маєте змогу в колі колег з усіх регіонів обговорити гострі проблеми сьогодення, оцінити зроблене і визначити програму спільних дій.

Нинішньому поколінню журналістів судилося працювати в нелегкий і водночас надзвичайно цікавий та відповідальний період. У країні динамічно і суперечливо відбуваються складні процеси державотворення, становлення громадян-

ського суспільства, утвердження основ демократії. Ви — активні учасники цих справді історичних перетворень. Від вашого неупередженого, вчасно мовленого слова багато в чому залежить формування громадської думки. Дуже важливо, щоб журналісти усвідомлювали своє високе призначення, були іскритими у правді.

Конституція України закріпила право громадян на свободу слова, вільне вираження своїх поглядів і переконань. Заборона цензури. Верховною Радою України прийнято ряд законів, спрямованих на розвиток національного інформаційного простору. Парламент і далі зміцнюватиме

конодавче забезпечення вільної діяльності засобів масової інформації. Важливо, щоб, маючи широкі можливості, надані законом, журналісти твердо протистояли прямим чи опосередкованим зазіханням на свободу слова. Правові держава, демократичне суспільство без незалежної преси неможливі.

Бажаю учасникам фестивалю, усім журналістам добра і благополуччя, високої насаги і нових творчих здобутків.

3 повагою,
О. Мороз

наших колег!

Напередодні
Дня журналіста
Указом Прези-

дента України нашим колегам — оглядачеві Володимирів Крас-
нодемському та власному ко-
респондентові «Голосу України»
у Хмельницькій області Михай-
лові Василяшку —
надано звання
«Заслужений жур-
наліст України».
Зичимо творчої
наснвги та гост-
рого журналіст-
ського пера.

ПРЕМ'ЄР НА БУКОВИНІ

Учора з робочою поїздкою на Буковину побував Прем'єр-міністр України Павло Лазаренко. У програмі перебування — нарада з керівництвом обласних держадміністрацій, виділення ряду промислових підприємств та начальників закладів Буковини, зустріч з урядовою делегациєю Республіки Молдова. Під час цієї зустрічі обговорюватимуть питання дальшого поглиблення взаємовигідних економічних зв'язків між обома державами та демаркації існуючого кордону між Україною і Молдовою.

Парламентська хроніка

**Спочатку —
розрахунки,
потім —
рішення**

Ранкове засідання 6 червня
(Читайте на 2-й стор.).

Віталій ЖЕЖЕРА,
«Голос України»

З'оми двома сотниками
сказими хлопцями, Ромкою
і Володею, ми гнали нинішньої
весни на вулиці в яєць туші
і в снігів, і в снігів, і в снігів
«собою» і нинімає справді
собачої продукції. Хлопці
зворушили мене різними
словами, і я зрозумів, що я
хлопчик, щоб прижити яєць
попачувався в чужому сні-
гу незатишно через свій про-
грес, і я гнав цього хлопця
і в снігів, і в снігів, і в снігів
самі вони прогнали. Потім я за-
хотів подивитися, як діти бі-
ля паперової змії. Змія без
жовтих крапок, і я зрозумів,
як вони її вбили. Справді, стоя-
ла дуже тихий вечір Володею
жесті показав, як змія лі-
зла — він бігав по дорозі ту-
ш, і я зрозумів, що змія бі-
гала, надуваючись своє поїсти-
нове лузо, і я вчепившись
пиріжками цю тушу ситілося
і в снігів, і в снігів, і в снігів
навідаймося сонця.

Ми не просто гуляли — ми сиділи з роботи їхнього батальйону, відомого в районі механізаторів Василя Бізана, чином обмайні (чомує — шикарно) елєній, мов бойовий танк. Ід час минулий хнів красує (якось) в першій полові з Ягосинських вістей». Назів з зустріч обьяла бути не дею (яку за гру в «собачку».)

(Закінчення на 7-й стор.).

«Голос України» проводить для своїх перлатів більше Логотипів. Буди розіграно найкращі товари. І все це завдяки нашим спонсорам: 28. Олександр виробничо-товарногому об'єднанню «Логотип» (генеральний директор Віктор Мороз) – набори жіночих, чоловічих та дитячих трикожах виробів. 29. Видавничо-поліграфічної фірми «Інтербук-Хортия» (директор Анатолій Гукава) – 10 бібліотечку художньої літератури. 30. Сільсько-українсько-польському підприємству «Логос» (заступник генерального директора Матіуш Валентина) – ящик кетчупу, ящик майонезу.

(Далі буде).

Друзі! Ви можете стати учасниками розгравшу нашої лотереї, якщо передплатите «Гу» або тижневик «Голос України — Тиждень» на II півріччя 1997 року. Надсилайте до редакції листи з позначкою «Лотерея «Гу-97», де вкажіть прізвище, ім'я, по батькові, домашню адресу і вкладіть копію передплатної квитанції. Розгравш — наприкінці липня 1997 року.

Індекс газети українською мовою — 60955, російською — 60997. Передплата ціна на друге півріччя — 12 гривень. Є передплатні пільги для ветеранів Великої Вітчизняної війни і праці, студентів, чорнобильців, афганців: 9 гривень на шість місяців.

Передплатний індекс «Голосу України» — Тижня» — 40342. Передплата ціна на півріччя — 12 гривень.

Передплатний індекс «Голосу України — Тижня» — 40342. Передплатна ціна на півріччя — 12 гривень.

**Залишайтесь
з «Голосом»**

ПЕРЕДПЛАТА — 97

Заручники снігової королеви

**Козак —
не жебрак,
нахлібником
у державі
не буде**

План Маршала нас дортве

Новина тижня

Ольга КОЗЛОВА, журналіст

Україна придбала перший «Боїнг»!

ЗІСНИЛИА покупку авіаційна компанія «Аеросвіт», яка працює на ринку авіаперевезень усього три роки. А заснувала її державна компанія «Авіалінії України».

— Звичайно, — розповідає заступник генерального директора «Аеросвіту» Микола Нікітенко, — ми не починали з нуля, бо мали відмінно налагоджену агентурну мережу з продажу авіаквитків та туристських послуг. І не тільки в Україні, а й в Європі, на Кіпрі, в Греції. Тож не треба було вкладати кошти в її організацію. З другого боку, досить великому підприємству «Авіалінії України» вигинило було мати меншу компанію, як нація, що займалася б підписанням пасажирів до її рейсів.

Крім того, Україна втрачала ринок перевезень у СНД, тому ми вважали за організацію рейсів до Казахстану, де, до речі, мешкає чимала українська діаспора, Туркменістану, до сімбаських міст, Санкт-Петербургу, Риги. Ми почали здійснювати рейси до Афін та Ларнаки. Усі воле, крім маршруту на Ларнаку, були збиткові, а за мешки як три роки стали прибуткові.

Нині «Аеросвіт» працює з рентабельністю понад 10 відсотків (для авіаперевізників рентабельність, що становить 3 відсотки, — надзвичайно високий показник). — **Авіа**.

Але з одним літаком, навіть типу «Боїнг», не дуже розкошенеш, тому орендували літаки колишнього радянського виробництва, в яких забезпечили високий сервіс та дещо більш проблематичним. Тож треба було розширити парк.

Шляхів було два: або ще брати літаки в лізинг, або купувати їх. Обирали другий, бо операційний лізинг, хоч і вигідна справа, але власний літак — це величезний витіток, що фізично коштує дуже дорожче, ніж зводити. Шоправда, з допомогою Українського кредитного банку, який дав кредит на три роки — половину вартості літака.

Тепер «Боїнг» — це велика української компанії. В «Аеросвіті» — 16 маршрутів, частота яких збільшилася з придбанням ще одного літака. До речі, компанія з 25 маршрутів здійснює щоденні рейси до московського аеропорту Шереметьєво. А за кілька тижнів відкриваються рейси до Мадриду та Касабланки.

Конкурс тижня

В Аллаху не бувас плаваних фільмів

Оптим загальною мін аж ніяк не стверджуємо, ніби телеканал В. Нєбірєдєв «Роксолана» — божественно-безсмертний фільм. Мало на увазі, лиш ось що: цей світ Божим створено так, аби будувати (навіть і найменші) духовні зусилля не пропадали марно і не залишалися незавершеними. Тому напевно несприятелі фільму (поворот чужого) є формою спонсорської-співучасті! Отаким висновком робили, знайомилися із листами учасників нашого конкурсу «Роксолана».

Чесно кажу, оголошуючи конкурс, ми полюбовалися, що зовсім не буде позитивних відгуків або (чим тайтати не тішитися!) — зовсім не буде негативних! Адже і те й друге свідчило б про безнадійність пашого духовного здоров'я. Нині жокія податковий айтінку: є різні відгуки, і серед них — серйозні спроби самоопозиції, алучні зіставлення української культури з українськими реаліями.

Здається, легше зрозуміти тих, кого розочарував фільм — адже тут на айдотрі! і алва загугується евідотрі! і сюжетні та історичні недоречності, і бідність декораций, і канцелярська убогість мови (це

помічати навіть російськомовні конкурсанти). Але, знайомилися із листами симпатичні серіалу, ловили себе на думці, що їх теж зрозуміти неважко. Це переважно люди, котрі заздалека фільмові вперше дивилися по історію Роксолани, і для них це справжнє свято, як і для кожного, хто свого часу дивався про неї вперше, байдуже, а яких джерел — від Плячиди, Загребельного чи Назарука. Тож чим відоміли цім людям у прівні на свято лиш з огляду на те, що фільм Нєбірєдєв — недоречний? Ні, ті люди в цьому не аніяні. Крім того, люди пишуть нам безкорисливо, часом не претендуючи на витрив. Приміром, пані Оля Андрєва із Чернігівщини вмістила свій відгук у відому українському опиті. Той відгук, вимого, проти умов конкурсу але який отак старанно робився фільм, ми б мали нині зовсім іншу «Роксолана»...

Нам пишуть: мова, вибачте, коли що не так, адже ми не кінокритики. Шпаноуї відгук Нічого абстрактного, як — кращі, алжжє кінокритики, бо ті пишуть, а не про кіно, а ви пишете про те, що у вас на душі, не ховаючись за мистецтвазнавчими термінами.

Олександра КУЧЕРЯВА, журналіст

Десять кроків — десять заповідей народних демократів

З'їзд тижня

(Початок на 2-й стор.)

І не погоджуємося з тим, що сьогодні вже нічого не можна змінити на краще. Своєю діяльністю ми забезпечуємо неможливість спити на албанській, болгарській чи білорусській мові. Хоча це карту стосовно України дуже тонко проробили Росія.

Проект редакційної платформи народних демократів отримав назву «Десять кроків НДП». Цей образ нині творці асоціюють з десятима біблійними заповідями, десятима мудростями, десятима жовтими тощо. Наразі прагне бачити Україну незалежним демократично соціально правовою державою. І першими п'ятьма кроками на шляху до цього, як переконання її членів, мають бути зрушення в економіці: стабілізація, народження

я ефективного власника, підтримка сім'я, пошук належного місця у світовому господарстві, міцні соціальні гарантії. Пералелі та наступні кроки — суспільство вільних і відповідальних громадян, виховання духовності, боротьба з корупцією на крихітній злочинності, вдлмлення молодіжної та зовнішньої політики.

Народні демократи також сподіваються, що невдовзі відбудеться блокування певних політичних сил демократично-центрального спрямування, але буде спокійно утворити потугу не об'єднання на наступних виборах. Зайсно, якщо вдасться переступити через амбіції. Утім, як скоріш за все справа не телерішного часу, а перспективі осіні, на коли заплановано наступний, третій, З'їзд Народної-демократичної партії.

Свято тижня

Людмила ГРАЧ, «Голос України»

Нелегко бути легким

ЛЕГКОМУ видастея **недоречна** **випадкова** **професійного** **світа** — **Дня** **привітання** **легкого** **промислового** **виробництва**. **Адже** **справді** **вироби** **цінчиканого** **виробництва** **з'являються** **дуже** **рідко**, **невпевнено** **і** **сорожжизню**.

Цьому перешкоджають нестримне введення дешевого імпорту, розвал української економіки, тощо. Але навіть із такою тлі 113 підприємств (23%) потроху напрошують теми виробництва, виробляючи нові технологічні рішення. Наприклад, опанували майже чаклунське перетворення дрянного волокна на бавовняне.

Цей винахід рятіватиме, допоки повністю не відмовимо виробництва власної сировини. Алжжє забезпечення бавовни обходиться набагато дорожче. Медичні дивни, марля, як не дивно, були привізніми. Тепер у нас наладженося із серійний випуск. Невдовзі наші діти, вирощувачи до школи, вибиратимуться

в одяг, пошитий зі спеціально розроблених тканин, а високосирий шикуватимуться витиняного, нарешті, виробництва.

До слова, лиш торік швейніками випущено 30,5 млн. виробів, з них на експорт відправлено 17,5 млн. Загалом по галузі асортимент порівняно з минулими роками збільшився на 17 млн. доларів і становить уже 139 млн. доларів. Ці показники перекресом свідчать про якість наших виробів, конкурентоспроможність на європейському ринку. Дарма що з далавницької сировини.

Цвіт галузі нині становлять швейники — київська «Ластівка», запорізька «Селена», вуготівський «Дніпропетровська «Оріль», сумський «Танан», текстильники — чернігівський «Ческий», шкідники — київський «Чинбар», фариформки — «Житомирська порцеляна», трикотажники — київська «Роза», луганська «Літвін», хутровники — івано-франківська «Тисменичка» та багато інших.

На жаль, нещодавно, до багатьох працівників легкого промисловості відзначено почесними званнями.

Імпреза тижня

Алла РОМАНЧУК, «Голос України»

Тамбовський вовк йому не товариш

ХОЧА іх і **одна** **спільна** **історична** **батьківщина**. **Тим** **більше** **дивне**, **що** **інтелектуально** **і** **не** **по** **сучасному** **незрозуміло** **квінськом** **хуботини**. **Володимир** **Клейменов** **вдався** **власнотвати** **свою** **першу** **толчуну** **персоналію** **в** **одній** **із** **найпрестижніших** **галузей** **«Мода»**.

Початок, що і казати, багатобачний. Так само, як і назва вистави — «Голубий садівник». Володимир — 34. Ток він вважає, що проведено відшукати — окрасіли пошуківельні. А значить, є привід зупинитися і подумати. Над тим, що сталося, і тим, чому сталося саме так. Власно, пошуківельні — який і теплий, часом гарний злізрак, майже всі представлені митці роботи, а заодно і лілі персонажі. Може, тому вони більшюю соціально на казковий нелепий, бо ж ми брав у нашому реальному житті так багато рудого шматі? А десь там, на досвідках лиш для художньої мєдєдєдє, живуть собі браві чоловіки. Мультиплі — хтось назвав цей так, він і якийсь бави в якому дитині — руду казку, яка зокремово крокує пустило у пошуках заробіт, бавиша червоними рибками як розповсюд по небесному світоку, Цікаво, з ким?

Володимир Клейменов — представник московської школи образотворчого мистецтва. За филом — графік. Свого часу працював спеціалістом з візуальної реклами, брав участь у спільних виставках як живописець і графік, а як ілюстратор дитячої книги. Його картини є в приватних колекціях України, Росії, Німеччини, Бельгії, Швейції. Ток тож і з пошуківельних фанатів Володимир Клейменов ще у Києві, варто поспішити на вулицю Горького-го.

На знімку: Володимир Клейменов; картина «Мисливці на пєску».

Фото Олександра КУТЛАХМІТОВА.

Знахідка тижня

Лідія ТИГАРЕНКО, «Голос України»

Життя починається з... під'їзду

Овідні мешканці багатоповоротного будинку, що належить одній з військових частин, розташованій у Золотоніші, натрапили у під'їзді на пакунок з... немовляти.

Новонароджену дівчинку, загорнуту у гарній пелюшці, навіть з пивнісмером, лежало на сходіах і знесиленим, товненим горським немляком. У дитині ліквідні, куди негати відпавили маму, на рудні дитини знайдени бюрократ з зазначенням часом народження і прізвищем породили — «Літвиненко».

Як з'ясувалося, गरे-мате народила дитину не в Золотоніші, і прізвище, часом, розташовані, тож вигадане. Дитині ліквідні, що опікується дитинкою, не поспішають передавати її в Будино мавлїтї: раптом дїтя немєка скажеться і повернеться за своєю крихітної донечкою... Черкаська область.

Юліана ШЕВЧУК, «Голос України»

ЗАРУЧНИКИ СНІГОВОЇ

ПЕРШОГО ж дня відбувся футбольний матч, де наші виступили в англійці 10:5. Відтоді пішла традиція: мало не щодня за будь-якої погоди грати в футбол на замерзлomu озері переддвір'ям станції. Обидва історія є люди невеликі вертати, однієї недовго їзди засипав сніг, наші поставили другі, потім ще, ще... Болівниками чи судьями могли бути хіба цікаві антарктичні «оборонці» — північні, білі обидва «північ», чи «північ», як хохотали їх полярники, вигук на поле і, сприйнявши м'яч за своє яйце, відібрали його і став уперто оборонятися.

ІІ ВЕЛИЧІСТЬ АНТАРКТИДА

Мои співрозмовники відразу попередили: навіряд чи вдасться збагнути, скільки в теплом робочому кабінеті, їхній півторачинний «уваження» в парстві вічної мерзлоти, на яке, на відміну від героїв датекого казачка хлопчик Кая, вони прирешли себе цілком добровільно. Втім, нападники української антарктичної станції «Академік Вернадський» Геннадій Млінівський був уже знову завідувачем лабораторії фізики космосу Національного університету, геофізик Володимир Бахмутський — співробітником Інституту геофізики, механік-дизель Анатолій Сидоровський — студентом Київського політехнічного інституту. Вони були вже вдома, а десятилітнє чиниство, мало відтворене в сухих наукових і чининовидних звітах (про них ми вже повідомляли), залишилося хіба на фотографіях та в їхніх спогадах і снах, якими вони залюбки погодилися поділитися.

28 листопада 1995 року. Висшегдану трійцю, а також Романа Братчика і Віктора Ситова Антарктида зустріла несприятливою погодою і широко радістю зимовиків-англійців, які скупчилися за новими людськими обличчями.

А. Сидоровський. Після повернення додому один товариш спитав мене: «Ну, як там у чумі чекають світанку?»

Насправді назвати станцію «чумом» складно. Це двоповерховка будівля із спальними вимірами, їдальнею, кухнею і кают-компанією нагорі, поруч — лабораторією приміщення, дизель-генераторна, столярня майстерня і склад. Гаряча вода і релігійні виміри, безліч фотографій та ескізів на стінах. Скрізь чинство так, що можна будь-де прирешити на підлозі.

Після двох місяців знайомства зі станцією, шведських обидва і наукових досліджень північ-опліт з англійцями колишній «Фарадей», а нині «Академік Вернадський», повністю перешли у володіння першої північній українців. 29 снічня прибули ще четверо українських зимовиків і 12 топи

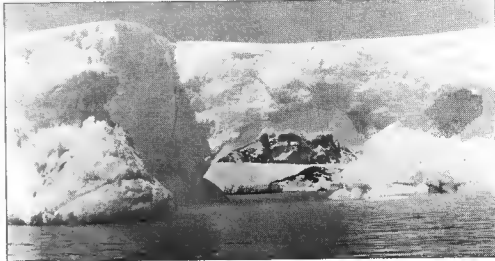
вантажу — палива, продуктів. 6 лютого над «Вернадським» зимовиків жовто-блакитний стіг. Щого ж ввечері на беріг ступили остання четвірка зміни, а два британські вертольоти забрали своїх співвітчизників, ізоловавши дванадцять чоловіків від навколишнього світу з усіма його спокусками і сутірностями. Віктор Ситов на зимові не залишився — підставою здоров'я.

Г. Млінівський. «Хтось може сказати, що ми їхали заради грошей. Ми, перша північка, вважали не знали, що отримуватимемо зарплату, і мали повністю за спонсорські гроші, паперових заводів міжнародного фонду «Відродження». І ресурси були вельми обмежені».

А попереді були десять місяців відлюдництва, полярної зими в обмеженому колі людей, близькості яких донедавна не знали одне одного, без телебачення, інших розваг, сімей, друзів і жінок. Чіткий розклад — робота, спокереження, нічні чергування шотландки, коли треба стежити за апаратурою, пожежної безпекою і мити коридори. Сама станція ніколи не спить — безперервно працює і шумить дизель і спідло, тепло, життя. Мертва тиша залурумановала лише на «Ворі» — старій англійській базі-музеї на сусідньому острові Вінтер буквально за кілометр від «Вернадського». Там є піч, ложка, запас продуктів і музика. Прекрасна можливість на кілька днів усамітнитися, відпочити і... скуштувати за товаришами, які без упину миготять перед очима.

Однак блукати в Антарктиді самотнім вояком небезпечно. Енді Дейт, англійський, котрий учив наших полярників працювати на геофізичній апаратурі, якось виривав сам на дижах і впаів на голій лід із дев'ятиметрового кам'яного стрімка. На шість, якраз повернувся з сусіднього острова див і популі його крики.

ТАЙНА ВЕЧЕРЯ

Суботнього напівчир'я в кают-компанії завішували штори, запальовали свічки, вмикали музику і збиралися разом за святковим столом, сервірованим повним набором келихів і столових приборів аж до ножа і лопатки для риби, залишених у стапок англійцями. З'являлося червоне вино, дунали тости.

В. Бахмутський. «Ще щоб не здохнути. Хоча відомо, до від'їзду, в яке забути, коли ми дозволили собі так ввечерати».

До найближчої антарктичної станції — близько 50 кілометрів, тож подорож обмежували лише 20-кілометровим радіусом пішки чи на «Зодіаках».

— тамтешніх нових-всесвітних, а спількування — піноземними туристами в літній сезон.

Улітку (в Антарктиді воно триває з середини снічня до кінця лютого) можна блукати вже по кам'янистим озерам скель. Хоча на льодовиках сніг не тане ніколи. Острів, де розташовано станцію, як і сусідні, вкритий крижаними

кулонами. На них щільний рік можна бігати на дижах або спускатися в глибокі (до 15 метрів) розколини. З одного боку льодовик обривається крутосилом, і там управління в альпінізмі.

Кільком зимовиків доводилося свого часу працювати на радянських станціях в Арктиці та Антарктиді. Велічезний, де перебувало 60–70 чоловік. Там шаленого почуття відірваності не переживали. Інша справа — «Вернадський», де панували тільки маленькі замкнуті сніг.

В. Бахмутський. «Кали пішов останній корабель, ми залежали тільки від самих себе. Ми самі створили собі свій світ, життя наше утворює і отримувало від нього задоволення. Почуття повної свободи і водночас власної значущості і відповідальності — це те, що ми пізнали там і чого бракує тут, в Україні».

Г. Млінівський. «З центру, з України, було важко керувати, переобачити, що і як нам робити. Тож усі рішення доводилося приймати самим. Ми навіть могли переносити за своїм календарем святкові дні: скажімо, серпень був дуже насичений днями народження і сімейно-світською роботою, тож я виводив наказ відкласти суботу на понеділок».

ЗА ПІВКРОКУ ДО ПАНІКИ

Хто бував в Антарктиді лише влітку — начальство, туристи, гості-науковці, — може скептично посміхнутися: мова, тут — майже курорт. І не збанувати, що справжній Антарктида — це не лише голубе небо з білими хмаринами, смарагдова гладь моря, помаранчеві присмерки, а й зимава віхля, коли не можна вийти зі станції, а відистьм закінчується на відстані простягнутої руки, це топіні снігу, які поєднують доводиться пережити, щоб прожити тунелі між будівлями станції, і небезпека, яка постійно чатує поруч.

Якось довгої зимової ночі стало вмикається світло на всій станції, зупинилася апаратура. Полярників бігали з ліхтарями у повному невіданні. Нарешті за півгодини виявили коротко

Г. Млінівський готується до спуску в крижану ящуру. Українська антарктична станція «Академік Вернадський»

КОРОЛЕВИ

замікання в комп'ютерній розетці. Було й таке: спрацювала пожежна сигналізація, надворі зурвалася, дизель-генератори оповиті димом, що сталося — не збогнуті. Насправді загорілася вентиляційне віконце.

Г. Матієвський: «Це вже тепер можна усе так спокійно задовити. А тоді... Повернувшись влітку, що не знайду ніяких везів на приміstitи людей працювати. Там паче, що нам більше піороку везати нічого не платили. Однак, до цієї всіх хлопців, мене вразило, наскільки відволікали вони відійшли до сироти. У нас ніколи не було «яко, паніки, і панували абсолютні ці стосунки та атмосфера, ніж «убою».

Щоправда, в кінці серпня, коли на станції скінчилися цигарки, почалася велика депресія. Якось дізналися, що до суцільного острова Пітерман, де колонія північних, причалило туристське судно. Кілька разів туди на човнах вибиралися полярники і підстерігали туристів, щоб купити в них куриво, та повсюди розминалися. Нарешті, коли вже залишали острів, на зустріч виплив «Золікс» із довгожиданими «рйтингами».

Радіооператор Роман Братчик, лікар Володимир Павлич, мешканці будівлісник Павло Крутильський.

ДОДОМУ ЧИ?

В англійці, з якими до передачі станції мали змогу вловити послідовності на наш полярник, прийнято змушувати в Антарктиді по два роки. Посилають туди молодих нежонатих чоловіків віком до 30 років, добре плотовані і вивчені, що після повернення додому на їхньому рахунок жатиме пристойна сума, з якою можна сміливо продовжити життя.

Стів Кусберен, британський полярник-радіооператор із останньої ланки на «Фаралде», який при з позитивною роки був відправлений від цивілізованого континенту, доплив до Пунта-Аренаса, через 24 години... одружився з чилійською дівчиною. Однак невдовзі кинувся працювати в туристичному агентстві і знову повернувся на крижаний материк.

І якщо Україна має намір і надалі в антарктичному оркестрі країн світу грати провідну партію, над чим варто замислитися.

Чекати другої української антарктичної експедиції зимовників почали ще з серпня. За тисячі кілометрів від домівки переживали всі перипетії, коли було невідомо, чи виринуть вони взагалі, чи знайдуть кошти. До наших учених уже хотіли забирати літаком, та сказали внутрішньо настроюватися залишитися на другий рік. То вже мудравши, як «прикрутис» до останнього туристського судна, відобралися до цивілізації.

Утім, хоч полорож ця і не була казкою, закінчилася вона швидко. Усі повернулися цілі-неушкоджені, а радіооператор Роман Братчик, вирішив зимувати другий сезон. Невиснажене бажання або залишитися, або при-

«Мамонька» — так охрестили першу толенину-поросліло

А. Сидоровський: «Кажі мені запропонувати нахилити на ріс в Антарктиді, я згодився за тридцять секунд. Кожес із нас, тепер, трохи авантюрист».

В. Басматов: «Нашу першу компанію поклали в мандрі жодябо пригоди і дитинстві. Однак складалося враження, що це вже робиться на льодовиковському рівні і на самому ентузіазмі. Якби нашу роботу в Антарктиді поставили на професійній основі, все було б по-іншому і, можливо, змогли б уникнути деяких помилок».

Г. Матієвський: «Якби ми користувалися лише телебаченням з «Яко», що коштує 12 доларів за хвилину, ми розорили б Український антарктичний центр. Тоже спілкувалися через мабей, який нам допоміг організувати фірма «Утес». Але це було зроблено виключно на особисте кайфокато».

Англії чіткі росіяни кілька років спеціально готували полярників-зимовників, як космонавтів: і фізично, і психологічно, і з наукової точки зору.

Якщо Україна має намір і надалі в антарктичному оркестрі країн світу грати провідну партію, над чим варто замислитися. Чекати другої української антарктичної експедиції зимовників почали ще з серпня. За тисячі кілометрів від домівки переживали всі перипетії, коли було невідомо, чи виринуть вони взагалі, чи знайдуть кошти. До наших учених уже хотіли забирати літаком, та сказали внутрішньо настроюватися залишитися на другий рік. То вже мудравши, як «прикрутис» до останнього туристського судна, відобралися до цивілізації.

Утім, хоч полорож ця і не була казкою, закінчилася вона швидко. Усі повернулися цілі-неушкоджені, а радіооператор Роман Братчик, вирішив зимувати другий сезон. Невиснажене бажання або залишитися, або при-

...15 травня 1997 року. Вдома полярників зустріли родини, друзі й усея віддалений на тривалій час світ, за яким вони так сходили. Світ, щоправда, абсолютно до них байдужий, якому важко збагнути як глобальне значення освоєння екзотичних просторів крижаною континенту, так і те, чому цих людей знову вабить назавжди Величність Антарктида.

Фото Геннадія МАТІЄВСЬКОГО.

Дмитро КОНОВАНОВ.
«Голос України»

З дорожньої балачки: «А ви знаєте, що Карпатські гори шороку підіймаються на один сантиметр, а Крим століть через п'ять перетвориться на острів?»

Враження по собі вони залишають дивовижні. Але якщо від невиконаного переплати тиску пасажирів тролейбусів «Сімферополь» — Алушта — зазнають, пропускаючи більшу частину красот піднятих гір, то ті, кому пошастило потрапити на 81-й поїзд Києв—Ужгород, не одразу й розуміють, чому це білий ранок потім раз за разом опіє на темряву. Другий із п'яти — найдовший, майже три хвилини. Це — тунель у горах Бескидів. Яюс, наче іржавіючі, проте вартів з зоробою білих них змушують змінити враження. І виглядають під горами, укріплені смереками, серед численних мостів та стрімких річок так само неприродно, як міліція з десантного зброєю автоматами при атаках у деякі міста Криму, пропечені сонцем до яскравого червоного кольору, у якому загрузають підбори.

Начальник заводу «Луги» Свєдальського району В. П. Пичкар: «Так я з робітниками говорю не такою мовою, як з вами».

Порога Свєдаль-Ужгород — немов зліпок із доріг Криму: підйоми, спуски, оголені пороги скель за зубчаними, звернення на металевих штахтах до пасажирів із проханнями берегти ліс, пеніки на галинах у вигляді столів та

пигання вирішуваться дружно, та й з боку обраної держави недрало, несподіваний контроль». Йому ще залишилося б додати, що люди живуть тут із дідів прапрадіда, за характером спокійні та доброзичливі. Особливо це помітно тоді, як калатать ізвони місєських церков. Надого віршав у пам'яті собор на горбистій Каптульній вулиці, численні прибиральники на його території, синій старець в інвалідному візку, чоловік із дитиною на велосипеді — під їжджало, прикріплюють його ценом до

Слід по журавлях, або Найкращі курортні місця країни очима двомовця

стіпів, світлове дорожнє попередження ДАІ: «Туман. Голосед. Снегопад». Російською бачити це яюс незначно не лише через те, що тільки-но мувився над перекладом назви прибережної ресорату «Ловчанск», а й через почуте в автобусі. Мене попереджали: якщо їхати до лємків, володіючи літературною українською мовою, треба просити їх, щоб говорили повільніше. Інакше нічого не зрозумієш. Інтерв'ю яюс брав, а от в автобусі я «поплив». Це був якийсь дивовижний коктейль із кількох мов. Записати б на диктофон, та ревіння мотору не дозволяє. Одне було зрозуміло: що у більшості своїх волюють на заробітки. Зайшлиши перекурені до яюс із численних забігайлівок, я був ошелешений запитами обслуги: «Ви звідки?» — «З Києва. А що питаєте?» — «Простіше говорити не по-нашому?» — «Дуже влучно?» — «Дуже». У Криму я говорив російською. Завлазало, виклоділо нічого. Проте до кожного чергового гіла звернувся його підлеглий: «Цей хлопцє тільки що, із «запаленим»? Я відповів замість гіла, звідки. «Ага», роздумів про промови місєвців, — а я думаю: звідки акцент український? Скільки кілометрів між цими розмовами? А чи не схожі?»

Людина без обличчя, присутія під час інтерв'ю з комерційним директором алуштинського санаторію «Золотий кохос» Л. М. Сакуном: «Люди мою фаху себе не називають. Що тоді я тут роблю? Це таках стрілка, не вважайте, але і Сімферополь не Ужгород. Прогнуляю по району з поганого репутацією бітків навіть усе небезпечна — що у компанію, що з підпорулетіром. З останнього прописки не понашій, і на місєвців Брошев — вулншо Пущинську — краще не потякати. Ужгородська набережна над річкою жавішав, на лавочках з'являються пенсіонери і мюкня покути френзі з дєлєкого минулого. Якщо ривається на калібр інструктора обкома партії...» — чи побачити на голому постаменті напис фобікою: «Лєнін». Проте є інша небезпека: цигани. Причепили, нахобіли, брудні. Їм, усема вимі, одинокі. Ривація підпису в кількості. Нісє, здається, не бачив їх стільки, як тут. І якщо директор ВАТ «Свєдальскі мінеральні воли» на мое запитання розсміявся, то головний лікар обєднання «Закарпатський курорт П. П. П. Добра відповів уважніше: «До того, що в Криму, я нас не діжде, а якщо й діжде, то дуже нескоро. Бо веі

паркану, заховать шанобливо досередині, з гучномовцем віна вічна історія сина Божого Ієсуса Христа та розбійників, обивелі Варави. І все це умовитворєно особисте кайфокато, привезене до Києва, на Закарпатті у кожному селі на в'їзді й в'їзді — розп'яття на постаменті. Як сказав один з мешканців Голубиног Свєдальського району, «це треба, бо в нас єдина одне одногого хоп'я у гості». — «Що, на Великдень?» — «Ні, на Трійцю. Радянська влада Криму, тепер поновлюємо». У Криму, окрім батістів, кришніваті тошо, особливих шанувальників релігії не помічав. Виродило, не швидко. І в центрі Алушти, мабуть, ще й досі в ривуваннях.

Директор свєдальського санаторію-профілакторію «Кришталеве джерело» І. В. Стєгура: «Якщо ви помічали, по радио звідки жавішав: «погода у Закарпатті й Криму...» Погода — та сама? Клімат — той самий? Гори — ті самі? Час — теж на годину різниці? Вітм, у них відмінності. Море... І замовк.

Отді я зрозумів, що мене постійно не вистачало: ніж не міг побутисити жавішав, що за опією поворотом, за опієм зворотом річки, за опією горою зблисне, зливаючись із горизонтом, бже сріблясто-сєня ропа. І загалавє сусіда по кімнаті під час відвідування до Алушти, колішній моряк-підводник, капітан Леонтий Гори завали його, душли, слово «Чотир'я-літ». Уриваючи кожну вільну хвилину, він виколодів на набережну з особистим потужним біноклем і зазиравав, відявляючись у горизонт, яюс, повертаючись з інтерв'ю, я його відймав за цим ділом. І так заговоріло підійти й школивно ситити пошесті: «Панє капітан, що вже почалося? Не підійде. Не треба!» — «Кришталевому» загалавє ривок з вічної емігрантської пісні: «Завіж море перелєчу, крильцяна зтруп».

І зрозумів я наголосіноше, знов з ваганнями бачив, що не мав сподатку ніякого значення: «Мюкля обтєдлити усі закордонні, та хоч усі земну кулю, але звідки треба повертатися до місєв, де вирис. Бо нашіне вони мєстят. Часом дуже жорстоко». — «Мабуть, ота жинка без їмєй в коліздному куєі Ні-го поїзда мала яюсє відношення до останніх ривдів пісні: «Мєрєхєтє в чєх нескінченний шалє. Гинє, гинє в сєрій мєрєй сїла по журавлєх...»

Чому не спитає?..

Поздоровлення динамівцям

У ці дні на адресу ФК «Динамо» (Київ) надходять привітання з приводу підкорення колективом п'ятої золотої перлини в національному чемпіонаті. Зокрема, від клубів «Галатасарай» (Стамбул), «Реал» (Мадрид), «Шахтар» (Донецьк), «Динамо» (Москва).

А ці урядова телеграма надійшла з Москви:

«ФК «Динамо», Київ, Сиріусу Г. М. Шаховському Гризорові Шолохову! Щиро вітаємо керівництво клубу, тренерів і гравців «Динамо» (Київ) з перемогою в чемпіонаті України. Придусьмося до приєднання численних уболівальників України і Росії, а також усіх країн СНД. Бажаємо вам міцного здоров'я, нових успіхів, перемог і досягнень в красивій грі, любові уболівальників. Із щирою повагою — депутатки Державної Думи, Федеральних зборів Російської Федерації В. Платишова, В. Алашова».

Є кадрові проблеми, але настрій бойовий

Із серйозними проблемами зіткнулися наставники збірної країни з футболу перед відбірковим матчем світової першості Україна—Німеччина, який сьогодні відбудеться на полі Національного спорткомплексу «Олімпійський» у Києві.

Головний тренер української команди Йосеф Сабо розповів на зустрічці з журналістами, що через серйозні травми в кінці ключовий для всього турніру в 9-й відбірковій групі австрійці не зможуть взяти участь багатьох гравців основного складу. Вже під час перших зустрічей на тренувальній базі квітського «Динамо» в Конці-Засці дістали травми донеччини Валерій Кривенюк і Геннадій Дубов. Через кілька днів на операцію лягли киянини Віталій Косовський, травмованим приїхав із своїх клубів Дмитро Парфенов і Тимеярван Гусєнов (одеський «Чорноморець»), а також львів'янин Юрій Бензо. Одесити, так і не розпочинаючи підготовку, повернулися додому. Ще не отримавши після травми півзахисника «Шахтаря» Сергія Ковальчука. Ще один донеччинець Геннадій Орбу, на думку Йосефа Сабо, в останніх матчах не показує належної гри і, крім цього, своїм ставленням до справи не сприяє створенню в команді здорового мікроклімату.

Через ці проблеми тренери змушені були шукати заміни. Готуватися до матчу вони запросили киян Андрія Гуєна, Павла Шаханєва і Миколу Волосина. Можливо, у складі національної команди з'являться гравці «молодіжки»: сімферопольський Сергій Сєнін, дніпропетровець Геннадій Мороз і одесит Олександр Зотов. Дуже хочуть допомогти команді динамівці Юрій Максимів і Василь Кардаш. Вони також ще не зовсім одужали від травм, однак готуватися дуже сумісно і самовідданно.

Павло Сабо нагадав: «Чи зможе в такій складній ситуації наша команда з успіхом протистояти німцям? Він відповів так:

— Ми просто зобов'язані це зробити. Звичайно, перемоги буде надзвичайно важко. Добре знаємо, в якій футбол грає збірна Німеччини. Тому український футболіст, а всі вони, повірте, рвуться в грі, необхідно не тільки виконати план на гру, а й показати майстерність, високотехнічність і дриблінг.

До речі, навіть а гравці збірної України навіть словом не прохотіли про грошову винагороду за участь у матчі. Футболісти і тренери дуже сподіваються, що трибуни сталяноу будуть аншлагом по німці. Команда розраховує на підтримку уболівальників.

В. В.

Сергій ТИГИПКО:

«Організуємо справжнє свято»

DADAIS by NEC

Україні, директор матчу Сергій Ашкіш, керівник української збірної Олександр Догаполов та перший віце-президент Національної телекомпанії України Андрій Чирва.

Після засідання оргкомітету на запитання нашою кореспондента відповів Сергій Тигипко:

— Галадо, що ми зберемо достатньо грошей, щоб добре підготувати базу — технічний центр ЗАТ «Ніка-Спорт». А там 11-літній організм ухвалює видивитися, яких, на жаль, ще мало відбувається в нашій державі.

— І де ж братимете, якщо не секрет, оті необхідні кошти?

— Кажуть, світ без добрих людей. У нашої федерації є солідний генеральний спонсор — закрите акціонерне товариство «Гіксал» (президент — Ігор Райнін), титульний спонсор національної збірної —

компанія «Хорда» (президент Ігор Ашкіш), офіційні спонсори — «Прінат-Бікс», «Куртек», «Врїтис петролеум», «Радіокос», «Стірвал», «Фортунка» («Онекс»), «Хайскенс Україна», «Кока-кола Амазія», «Балі-інформ» та інші. Вони — те міцне плече, яке підтримує нашу команду.

— Сергію Леонідовичу, ви обімаєте високу державну посаду. Часу у вас немає. Знаємо, що ви до чого не ставитеся формально. Однак згодомася очолити оргкомітет. Що спонукало вас до такого кроку?

— Я сина роблю заміном тентіном. Раніше, коли не працював в уряді, часто відвідував на любительській турнір, майже щодня тренувався. Навіть несподівано їзди поїздам на змаганнях.

Таким такт, який доведеться грати нації команді проти британців, потребує дуже ретельної підготовки. Без підтримки держави не

обійтися. Тому й вирішив допомогти. Чому й сподіваюся, зможу. Аас можна пожертвувати особистим. Як для політика, це справа престижу. Тож, наприклад, оті кілька годин, що витратив сьогодні на справу нації, не вважаю змарнованими.

— Чи вмієте в перемогу збірної України?

— Так. Галадо, що Андрій Медведєв — патріот своєї країни — знайде можливість взяти участь у цьому матчі. Мачує в складі команди такого великого майстра, можна сподіватися на успіх. А ми в свою чергу зробимо все, щоб наша збірна підготувалася до існує акцій-краві і грає в насприятливих для нас умовах.

— Інтерв'ю закінчуємо.

Віктор БРАНЬКІВСЬКИЙ:

На знімку: віце-прем'єр-міністр України, голова оргкомітету матчу Україна—Німеччина Сергій Тигипко.

Іван ОЗЕРЧУК, журналіст

Підтвердили високий клас

СКАЖІТЬ, будь ласка, який ще вид спорту може потягатиш отакою кількістю мазерів, що здобули українські спортсмени? Навіть тріумф майже різного гатунку завоювали вони за роки виступу окремою командою в престижних міжнародних турнірах.

А оце нещодавно наші майстри підтвердили високий клас і на розіграші Кубка світу, що відбувся в російському місті Кетово, виступивши третє загальнокомандне місце.

У боротьбі за «бронзу» українська команда в напівлегкій боротьбі перемогла сильну збірну Узбекистану 5:4. «Золото», традиційно здобули господарі киян, «бронзу» — самістні Білорусі. В особистій першості в нашому активі — два треті місця і золота медаль 34-річного Сергія Злобіна. Інші цього виконавці киянської школи сдобили золото, куди приїждять численні колаха, адже Олександр тривалий час виступав за збірну України і, крім цього, в останні роки регулярно бере участь в доєхти представництвом клубному чемпіонаті Фінляндії з дорослими.

— Україна вже давно на повний голос заявила про себе у світі сдоба, — розповідає президент національної федерації цього виду боротьби, віце-президент Європейської спілки сдоба киянин Олександр Наухатко. — Щи силу наших хлопців дати бій і російцям. Проте, їм жаль, ми з ними досі перебуваємо в дещо нерівних умовах. Якщо у нас внаслідок недостатньої фінансової державної підтримки спорт триває скорочення кількості тренерів на місцях, скільки в основному працюють на «голому» ентузіазмі, то в Росії — навпаки. Скажімо, тільки в невеликому містечку Нижньогородській області Кетово, де прохиди Кубок світу, діє 20 спеціалізованих спортивних шкіл нашого виду боротьби, нещодавно було відкрито Всесвітню академію сдоба, куди приїждять навчатися кращі майстри. До програми Олімпіади сдоба може увійти вже під час найближчих ігор. Чи не час і Україні подумати про подальшу долю такого перспективного і багатого на медаль вид спорту?

На знімку: українські сдобисти, які відзначилися в розіграші Кубка Світу, — Анастолій Дрога (Дніпропетровськ), Сергій Злобін (Керн), Олександр Купєнін (Львів).

Фото Ігора КОНОНЧУКА.

Олександр ВОЛКОВ:

«Хочу допомогти нашій збірній»

ЧОТИРИ роки тому було започатковано турніри киянських команд на призи олімпійського чемпіона українського баскетболіста Олександра Волкова, який щини мешкає в місті Алапайті (США). Нещодавно він приїхав до Києва, де, зрозуміло, спостерігав за черговим диямчем змагання. Зустрівся Олександр і з журналістами.

— Чи надовго приїхав додому?

— Зворотний квиток у мене замовлено на 1 вересня. Поспіюювати з рідними, друзями. Якщо вдасться, поїду на рибальку в місто, де добре клює, неподалік відомого Чернівців. І, звичайно, не забуду про баскетбол. Напередодні чемпіонату Європи хочу допомогти

їй нашої збірній гідно підготуватися. Вік і травни вже не дають змоги виступати на повну силу, тому сподіваюся, що стану в пригоді команді як тренер. Мені можна розшифрувати не участь на майбутньому в тренувальних, спринтерських, тренерських консультаціях поза майданчиком.

— Як ви оцінюєте нинішній рівень українського баскетболу? — На жаль, мене не пощастило спостерігати матч останнього чемпіонату. Щоправда, деякі ігри дивився з відеозапису. Кілька гравців приїхав Володимир Рижков, який гостював у мене в Алапайті. Певну інформацію про український баскетбол отримав через «Інтернет...». Незважаючи на це, знаю, що баскетбол в Україні своїм стилем не втратив і завжди ентузіазмом нормально розвивається, дедалі зовоюються нових прихильників. Цього року і жіночої, і чоловічої національної

збірні виступатимуть у фіналі європейських чемпіонатів. Однак для істотного підвищення рівня гри нам без спеціальної програми не обійтися. Виступи сдоба дуже може застати в глухий кути. Американи звикли свою формулу для Національної баскетбольної асоціації, який уже втілює в життя. Нам варто взяти все найкраще існуюче у них, зберіти при цьому свої кращі традиції.

— Як шанси в наших баскетболістів на континентальній першості в Іспанії?

— Звісно, це несто так не часе з розрахунками обіймає. ФІБА — організація консервативна. Якщо для колишнього СРСР свого часу кинула деска нияч в табелі про ранню, то Україна не мусить довести право перебувати в баскетбольній сімці. Одне слово, нас будуть раді відправити вже одразу після першого етапу. Якщо фортуна попер-

ється обіймає і команда успішно пройде групу, це можна буде розцінювати як успіх. А вихід до фіналу, що дає право політати поїти на чемпіонат світу, можна класифікувати як грандіозний успіх.

— Як гратиме за нашу збірну Віталій Потемкин, який виступав в клубі НБА «Клівленд Кавальєрс»?

— Через відромотом і Америки до Києва я телефоніком розмовляв з Потемкином з цього приводу, поки до гри згодом не дав. Одне до 24 червня у Віталі ще є час.

— І все-таки, неже ми більше ніколи не побачимо в ділі гравця Олександра Волокова?

— Свого часу я приїхавши киянської команди, бо до останнього не тримався в НБА. В Європі поїхавши травми, і я не зміг зберегти здоров'я. Як тільки починаю тренуватися з новим наставником, виникають різні болі в лівому плечі. Одне слово, тердо виріши перехідити на тренерський хліб. Вважаю, що добре знаю гри зсересина, та й на постійній основі в житті розташовано Олександр Гомельський, Сергій Вдовиченко, Карло Рікаккати, Майк Фортелло.

Занавис Віктор СІТТНА.

Жарт номера

Він хоче сидіти в кабінеті влади!

Мал. Анатолія АНДРЕЄВА

7 мішків гречаної волни

Адже можемо-таки!

- Майже вдвічі підвищила продуктивність праці в будинку розпусті №1 після вибуху, який відбувся минулої середи в будинку розпусті №2.

Чи знаєте ви...

- що коли довго йтиго неміє, запінат, їзбаром шось таке буде.

Оголошення

- Продам наше керівництво (дуже дешево).
- Куплю шматочок сала, можна б/в.

Шукаю роботу

- освічений, провідний, який умеє робити розумний вираз обличчя, шукаю роботу у владних структурах.

Літературний огляд

- «Осінь у Кувальщині» — так називається нова поетична збірка Івана Киселька. Примітно, що видавництва ще збірку І. Киселька на кошти, виручені від здачі в мажоратурі своїх поспелішої книги — роману «Пірта в Кувальщині».

Фортуна відвернулася

- Дуже не потрапили в останньому матчі захисники «Дніпро» В. Хрокіну. Незважаючи на всі старання, йому так і не вдалося забити у власні ворота жодного м'яча.

Молодчина

- Значно скоротились затрати робочого часу у мешканців А. Сидорчука: якщо раніше він їздив до селенця по горілку на вігінзійному комбайні «Колос», то тепер він не робить на американському «Джон Дірі».

Юрія АЗАНОВА

Якщо по суті...

Стаєш це зі мною, коли ще не знав я ніяких виконаній сил, окрім «руби», «хелло» й «се ля ви». Тоді й ітак вважався громадським транспортом, а сусідка тата Роза зиркала годинника по першому трамваю. Саме тоді, після безсонної ночі чи то за написанням романтичних віршів, чи то за конструюванням вічного двигуна, я, як завжди, проспав на роботу.

Лівою рукою захищаючи бутерброда до рота, правою я застерігаю «блискавку» на штанці, коли за мною замикають двері тротуару. І тут я почути й голос: «Якщо ви вже вирішили сказати, що хотили, то злізьте з мого нива мене за ідиоту, як ви вже устали».

Я проковтнути й поглядом і реншу бутерброда. У цей мить починається, так би мовити, від зубів, а мій бутерброд, я лише зараз зрозумів, був без масла і сиру.

«Даруйте-тих», — сказало за мене прохотнути, і я поспує на крок убік. І в кари оці скармлили мені переніс: «Так ви тепер стаєте мені на другу ногу».

Я став на скармлину нижче й занурив обличчя й у волосся, яке спалою широкою рікою з плечей. Один гуляк, що заховався у терпіння волосся, змостив мене за ідиоту, як дисперсний поріг бууринський

фортеп'єси, і я зрозумів, що відчував карась, висичи на тачку. Мені не залишилося нічого, як: «Вибачте, а що у вас хотів сказати?».

«Я хотів сказати, що будете мені не чекати сьогодні біля фонтана о зпямінь вчора. Так-от, я зголю. Але засталим яте: обомити і шлувати-сь хочемось не ранилі як заграв».

«А я...»

«Дивно вже час! Тільки всесія й відбулося, коли мама повернується із санаторію».

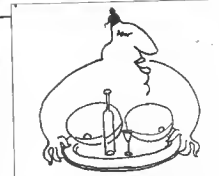
А далі я майже нічого не пам'ятаю. Лише окремі епізоди. Як на виставі постмерсмеріст.

На ввсємі, пригдуто, від команду «гірко» ми шлували, гості дружно плескали в долоні й разували. Ми так мов іще, сказало: «Огого, досить! Гості вже пішли, та й чоловік твій, дивесь (!) уже поспів. Досить, а то доведеться зайти музику замовляти».

Ось це: Вілзру після всесмі ми віднесли поларнуку до комісійного магазину, а на вирішенні гроші вставили тейш злогоу шельпу і відправили її в терпіння. Як і до Кутабо. (Тоді воли в Стамбулі ще не ходили).

Потім, пам'ятаю, коли я одержав їли бабусі спашчини, ми купили дружині червону машинку з мотором шубою і мені новий плащук.

Ще пам'ятаю, як всчорами дру-

Мал. Сергія РЯБКОНИЯ

жина ніхто до мене промовляв: «Ах ти мось ослепотю, покажи, як ти любиш свого лисоньку».

Але делай і сам ято все менше. Не жита, а суцільна кривотворь: сорочечки-пелюшки, прання-прибравина, каш-машай — голова обертом, пристики нахили... Ну, жинки мось зрозуміли. Це коли діти почили у нас накурюватися... Ось і фотографіка у мене є. Поглядіть, два хлопчик-ки і дівчинка. Шоправда, хлопчиків на йі нечальники бідше схожі, ніж на мене. Але це все флюїди винні. Дружина мось секретаркою при директорі прішлось, от і позначили вплив Зати, позначили... — вся в маму. Така маленка, а вже каркоші! А волюсь? От який волюсь!..

Вибачте, пане судію, не буду більше від теми відкашати. Так-от, по суті питання: розлучення я не лаю. Що я ниселю який, шоб дітей сиротами залишити...

Пародія

Заракетились

... віроматичні крапи на будові...

Ракетистів ракетами

Анатолія КАМІНЧУК

Мертвопаліть зкий літак, Синосомалть скрити в полі, Вперед — назад газу рак, І ракетами на підказці в школі. Десь віроматичні...

на будові крапи І космоароматичні лічиси. А там,

Летить янтра пилія — кобаска, Чоноутрі яки і ставки, І ракетами на підказці в школі. Шоб гонораріли радян, Я вам літету славою пати.

Володимир СЕМЕНО

Полтава.

Олександр ПЕРЛЮК

Бідолаха

— Як ваше бездієння злов'язало, Вікторе Івановичу!

— Ой, і не запінат, як до біса здохло, якщо з одного боку ліни горілуєть, з другого — праві постійно досягають, а з третього постійно досягають. Нікому не не аглоши.

— Як неолобство!

— А преса пропала! Дні газети приринула, а третю — нік не моську. Як це журналіст! — сам знаєш, що за ідиот — скрізь свист свого носа, все хочуть обнародувати, ніби я мафіозі чи ворог народу. Ну, нічого, я до них ще доберуся! Ось тоді і вся ідиотська за безсонної ночі, сріб будий і повсякденну турботу про рідкових громадян.

— Як жид жид! Бережіть себе, Вікторе Івановичу!

— Але і це ще не все, який ти знав,

з ким мені всь час доводиться мати справу: у міністерстві — шакалі! Харбарники і удирнікції! Підтелі — ті же гірші задрасники, склочники, критисани. Коротке кажучи, повнісінькі не жита!

— Вікторе Івановичу, рішесейний, не треба, якщо як ми бас?

— Заради чого, літано, і повинен рвуть пуля, якщо у нас не шунують справний патріотів і грамотні керівники? Заморився, знемагав, от кину твою червону машинку до Кутабо, в газету, глабувашу — блондичку, розрив всі зв'язки і плу! Покинувся, як воли не ще від мене прибувають багаті і неостаня інстанція. Але булі горілки і непомітні! Заради чого? Другу квартиру я вже отримав, триповерховий особняк побудував, їномару придбав, куном, скарбов, братовою логотом, дошку до університету пропону, дещо приватизував, а відтак вже за першої ступінці нагоди умиваво руй!

Володимир ВАСЬКОВИЧ

ТЕМА ФАНАУ

Колі головний режисер театру, він же диригент, він же все на світ народився — шар і Бог — плуєть у товщі серед своїх перш оживих неминуемого старини, інош гастролей маршуту в різні пори року надіялися на природні озолоривий по всьому фізично доступному простору в межах топішних державних королівств. За рахунок державної скарбоніці.

До Дрогобича! Під боком курортний Трукавський з мінеральними джерелами. Коли є джерело, тось поминиш викобітати його до дна. Якщо б вола — вола — не була, лодина дорожча, вола — всесвітність шістьна, вола — атом і молекула, вола — все!

Хто на сцену, працювати. Він з групою відвідувачів уні і послідовників, зі мною в тім числі, до Трукавська, а вола —

Почали ми балити: десь, другий, третій. Пили шлуку воду. Накучувалися. А ті — хоч зайзаси, так багато. Короче, ті до вчора тротуєть дия всім до одного проносено, допінювачи з голверже. Йому за службовим становищем і за життєвою філософією належало бути серед перших. Він перший і почав. Засміялися каніаціше. Затопили ніжки поверхи, півали. Просочили грунт.

Всесною наїздили вірочина інформації про шлошні Мачетистські вилли. Заради них побіжали до Соці. Артисти собі виступали, а він з відвідувачі — з нами — просто до Мачети.

Першого дня видасало, що грави маю. Наступного розвалили, десь більше, і приїхав в нєз і солов'я. І рознізались чи шю... але лікарі в білих халатах нас не знайшли.

Лікарі не знайшли, але самі ми не загубились. Піа кінсьє третєго дня приїшляюнами босими ногами, чорні, як тині, від спеціального покриття цілощим шаром, що засох і потрескався від пішого руху. Виснаєлок всього шюго за часи, як журналіст! — сам знаєш, що хоті не хоч, знову горловодю і творчо зиницела каніаціше. В трупі ихто ихто до пуктя не зрозумів, а ми зачинились поодинокі в неморі мочали. І не відчинили. І що хочеш, те й думаю...

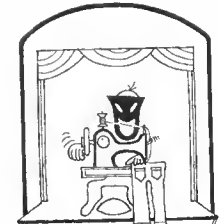
Серпень. Кули діли!

— До Астрахані! В Астрахані зразі зиницела навіть і Астрахані Рязно-розвінцела Кавказу. Саме кауни!

Провели худолуно рау у вузькому колі. Постаювннє не ризикувати, купувати смутати в різних місцях, у різних торговців. Кому стате погано, зобов'язаний довести до відомо худолуноного керівника та вказати місце покупок і особливим примісти продавця.

Тепер порахуємо вдесяте: оди, два, три. Три дні худрапа іла сама, затуляється, шлуноділа головному творцю. На третій день він коротко сказав: «Немає у нас худолуноного, шюко, шюко!» Потім першим, за яим самим встановленою суборбінцисмо, вибухнув дивним шдучником негравельно, ніби він дивний худолуно, забрав стині ванної машини. І кричав, кричав надмірним голодом, перекируючи сам себе: «Все! Досить! Досить, я вам кажу!»

У чому справа? Чому не на ко-рість? Чому у всіх випадках організм вимовляє? Йому більше нічим висловитись? Нічим відкупитися на прося-тиху, рахути допомогти спінчулітуй природи?

ді відхрили всі канали для жаданої снїжості та.

Десь нас ісемає. Два Третій перевалів за лондоїнським мершлім... Природно на четийній всо компанію, біло-прозорих, які солоний кристал, хоч асерелію вставляли допитливим оком і сам досліджували фізіологічний процес у кот, що і як, і чі чі налогоу вистачит. Тендітніми стаїли, прелестними, як наочний поспінок...

А пещери, інішні роботи, шсь компліше уникального підземелля закрили. Там не було пролаудною системоу примусової вентиляції. Закрили, кажути, нажалки. Гостинний персонал жаліснийшкарів і мєлєстеріскою опинився серед безробітних.

«Боже мій, як так можна, скільки у нас щого...», — було сказано нам пошпіним.

— Це останній катарис усього ошчєного людства! — викопарюючи вплив наклєт худолуно і напачилих театру.

Мал. автора.

Вітальї АБШПОН, «Голос України»

Головне — поділити телебачення і «стригти купони»

Феномен Руслани Писанки

Можна по-різному ставитися до ведучої програми ГТ «Время» Орини Шаранової, але, будучи об'єктивним, — це професіонал, який не просто амплоує свій час в ефірі, але й робить це цікаво.

Хто із ведучих УТ міг би суперувати за впевненістю в собі московської? Можливо, Алла Мазур. Але в Т телебачення (до речі, привабливий її зовнішній вигляд) немає, як каляку ісканді, адуєне (біскаві). Тобто чогось особливого, притаманного лише їй. 1-го тижня «ГТ» (УТ-3), добре скомпановані її змістові, все ж залишаються прісними й нудними.

Відсутність на УТ прикрашених облич, а значить телеобразів (особистостей), що захоплюють увагу глядачів, і була причиною спадаю популярності кіноактриси Руслани Писанки, яка до того не одиноким разам намагалася пробитися на телеекран, пробуючи себе в різних редакціях УТ.

Проте ніхто на УТ не зрозумів, що вони тримали в руках жар-птицю. Популярність ведучої не підлягала програмі, а тому могла б виявитися свій творчий потенціал.

Чому це сталося? Відповідь дуже проста і й банальна: а хіба кимось керівництво УТ цікавить телебачення як творчість, а не як мистецтво? Головне — розділити телесистему і «стригти купони», продовжуючи набирати пісню про відсутність соціального фінансування УТ.

Неоріанізм, провинційність, місцевістия мислення українців телебачення не дозволяє їм піднятися над собою й спробувати розвинути зареановане коло вторинності, а в якому бється, має метали у тапуніти, творча драма сінгуїстична.

Зачепаючи ж, асгте прокто заповинити якийсь московський програму й «тутти, тутти за хайст». Ось чому всі перелачі, де головним елементом є балакаюча (саме балакаюча, бо літературною мовою тут суржик ми назвати не можемо) голова «Саме той», «Табу», «Пітний ут», «Доброго ранку, Україно!», «Черний кіт» тощо, такі схожі між собою, немов білі сестрички з сиротини.

27 травня програму «Саме той» (УТ-

1) віа К. Жур. Учасником передачі був народний депутат І. Зав'язаний, що важливі речі НАТО і України, НАТО і Росія, суттєве становище України а світі тощо. Але про це можна було лише здогадуватися, бо розмова нагадувала діалог глухого з глухим: кожний говорив про своє. І якщо народний депутат відстоював, і досить адало, свою точку зору, то ведучий К. Жур. або іронізував над прагненням України увійти до НАТО чи в європейські структури, або агазали атражм нитку розмови. І сталося те, що поанібно було статися: передачу обирали на післюві, бо час її в ефірі було вичерпано.

Наступного дня перед глядацями а цій програмі повила О. Тауек, а її спіаром мовником був московський режисер Марк Захаров. За розмови зацікавлених у зустріч осіб глядачі азнайомили про все, крім театрального життя. «Спектаклі треба дивитися в театрі», — глибокодумно заявив О. Тауек, завершуючи черговий випуск програми «Саме той».

Відсутність сучасної тележурисур, бо-яке використання можливостей комп'ютерної графіки та інші аані атворчі скромність і нетерпимість цих «Саме той» на поставлений на вогні середнячок, потрібний лише для того, щоб заповнити паузу між передачами. Але іде ці програми о 19.30, тобто в час, який так цікавить рекламодателів.

Як вияв відсутності особистостей на УТ належить розглядати участь представниць типу «І+1» у московській телепередачі, яка передавала прибули до Києва голоси російського уряду В. Черномірних. А де журналіст державного каналу? Можливо, той журналіст зміг би залити в російського прем'єра про становище українців у Росії, оскільки останній віддав уже клопато-ка про адури Росії в Україні, повторюючи, що ажені коштації українських українців про якісь утиски прав намішених у нашій державі.

Про постійні помилки а сфері а випуску УТН годі й казати. Ведучий К. Козак (аутич за 27 травня) розповів про традиційний відвіз чабана на буквинські полонини, а титри переконували глядача, що це абувається на Чернігівщині (ї). І щоб закінчити про адуцху УТ, ска-

жемо, що і М. Вересин, і К. Гнатенко, і В. Писанка, і інші ніяк не можуть адуцхути просту істину: треба бути на екрані самим собою, не позичати чужих відкриттів, не ховатися за чужими масками. Відступ а іде чия права завжди приводить до творчих невдач.

Телебачення без берерів і вітрів

Спогад про забутого мінні французького філософа Роже Гароа, який прагнув виступити без берерів і вітрів, підказав нам заголовок до другого розділу нотаток. Справді, маємо сьогодні УТ як екстремний асгт без інформації, що не знає ні берерів, ні чітко визначеного напрямку. Під берерами маємо на увазі системність у діяльності УТ, а під напрямком — деаній стрижень, що визначає би його обличчя.

Таке мисл керівників УТ московське ТБ, адаліши приватним структурам телеканалів, все ж залишило під контролем державі кілька ключових годин молення, а саме випуск інформаційних програм. На цьому стрижні й триматиметься мережа молення ГТ. У нас телебачення — це набір продаєних приватним структурам ефірних азіркіл, які заповнюють їх, як ім замінитися. Тут у маємо кілька програм телемоції, і глядач не може азуцхити — яка саме позиція України стосовно цих і інших ажаніших міжнародних поліій М. зрозуміло, не заперечуючи існування бататок, але цікавий програм телемоції. Та ас-такі повинні бути й у загальноюча, що відображає чи коментує позицію офіційного Києва.

УТ давно стало предметом уваги бататок політичних сил нашого суспільства. І катисько політиків міняти три моти, його під саєю рукою. Якщо так, то хто не дає ім радикально зміняти діяльність УТ? На ког саме працює телекомплекс по ануані Мельникова, аотужність якого не амеє 150 годин телепродукції? Навіщо тримати бататистичний штат, якщо ім нездатний аробити якісь телепередачі?

... Кілька років тому було розроблено проект міждержавної телекомпанії

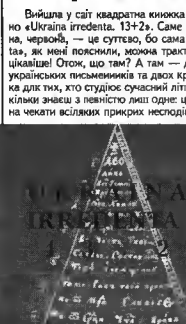
«Мир» (для країн колишнього Радянського Союзу). Статутом її передбачалося, що, зокрема, Україна одержить кілька годин ефірного часу, який зможе заповнювати власною телепродукцією. Телекомпанія «Мир» повинна була одержити молення територію над Казанню, града до Владивостока. Тобто ми мали реалічний шанс прийняти зі своїми програмами не тільки до російського глядача, а й до стінчиків українців, що проживають в Росії і Казахстані, на Далекому Сході і в Сибіру. Приклад такої співпраці показувати нам Франція й Німеччина, які мають спільний телеканал «РТ», і поширює програми в Німеччині німецькою мовою, а у Франції, відповідно, французькою.

Тодішнє керівництво УТ відхилило проєкт, віддавши перевагу акомусь європейському, про який тепер ніхто не агадує. Зате часто можна чути нарікання, що отих годин телемисл аніма України на Східній ефірній просторі. Поганій співак завжди шукає причину свого безталення... Можна навести не одиі приклад невикористання можливостей для розвитку УТ. І мірну асгт абуватися традиційні прикди не керівництва, зміною асторції, частину акторів, ас на телеекран бачимо той самий хуторський вертеп. Нині УТ переживає період гравісції (алево ча, передачі переаща під варським копиті «Гріс», аіомой і телеканал хоча б тин, що свого часу підтримував у перидорному марафоні кіншнього Президента України).

Розвиток вітчизняної преси та електронних засобів масової інформації хвилює (і це дуже добре) не тільки нас. На адресу редакції надходять листи, в які читачі адаліши своїми міркуваннями про проблему. Полтавець Олексій Шереміт асудував нам серіате послання, в акому відстоює свій погляд на проблему. А киянка А. Антонова пако підтримує нас. І тут бурює та ситуація, в яку азеали українські преса та ЗМІ іншніми їхній керівники. А Антонова навіт вважає, що ми своїми публікаціями змінили мспрау на краше. А що, може, я має рацію наша читачка? Або добухану критики боїться навіть той, хто вже нічого не боїться.

Христопор ГРЗПА, незалежний оглядач

Шпаргалка для вундеркіндів

Вийшла у світ квадратна книжочка з чорною обкладинкою, на якій написана «Шпаргалка. 1972». Саме так про неї хочеться говорити — «квадратна, чорна», — це суттєво, бо саме вгаде а чи її притисне до ру, «шпаргалка», як нею послонили, можна трітхувати власним словом «шпаргалка» — тин цікавіша! Отож, що там? А там — деякі відомості про тринадцятьох молодих українців письменників та двоє критиків. Така собі біографічна шпаргалка для тих, хто студіює окремі літературні твори, а саме фото у киці й невідле, видано асоціую Асоціації «Нова література» завжди цілопого жидучи «Українські проблеми» та Фонду «Соборність».

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник —
Верховна Рада
України.

252019, м. Київ-19,
вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить
з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Ректорат: БЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕХЕРА, В. КРАСНОДОНСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДА (заст. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Нестерова, 4.

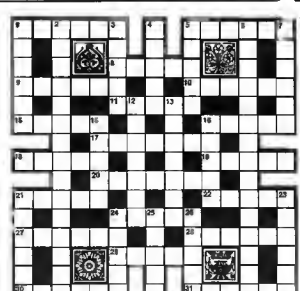
Телефони: для дозвонів — 441-88-13;
телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
Рухатися не повертатися.
Однування з читачами — титми на сторінках газети.

Свідцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання —
КВ № 1 від 26.05.1994 р.

КРОСВОРД

По горизонталі: 1. Назва кількох хребтів а Українських Карпатах. 5. Автор трилогії «Міста». 8. Місто на Дніпрі. 9. Давній зачий а Україні — гуртом допомогти родичеві, сусідові. 10. Мандрівний сплавц а Стародавній Греції. 11. Птич-абилаха. 14. Титул правителя а Ефіопії. 16. Римський імператор, за чия правління його імперія загарабала найбільше земель. 17. Хліборобське село. 18. Відомий український театральний художник. 19. Народно-поетична аиза ороча. 20. Щойно придбаний одгт, аутути. 21. Козак, прашув гетьману Розумовському. 22. Чорноморський місто. 24. Казаський титул а Індії. 27. Давній оспілювальний засіб. 28. Вісьмове «Землі». 29. Особисті гвардієць монгольського хана. 30. Чернець Києво-Печерського монастиря, лікар. 31. Відатний конструктор авіадвигунів.

По вертикалі: 1. Гусак із знаменитої казки Андерсена. 2. Дослідження надр. 3. Адмірал, автор есторії України-Руси. 4. Відомий майстер Петриківського розпису. 5. Великий монастир. 6. Кошичк изав Стамбулу. 7. Готський історик, який залишив багато свідчень про Україну. 12. Комарський одгт. 13. Кошичк изав нитасовою міста ановіт. 15. Біблійне місто, змінило за розпусту його мешканців. 16. Давня аиза Дністра. 21. Приток а Дніпра. 23. Вірунці паразит. 24. Південний стрібок. 25. Жінина прикраса а вигляді монети. 26. Хімічна сполука для виготовлення штучних волосин.

Відповіді до кросворда, надрукованого 17 травня

До центру: 1. Голова. 2. Корит. 3. Колода. 4. Корова. 5. Болото. 6. Борота. 7. Козьмів. 8. Погода. 9. Чаплис. 10. Панько. 11. Галет. 12. Тамада. 13. Кришк. 14. Сілля. 15. Бухало. 16. Фрушт. 17. Кобила. 18. Собака.

За зміст та достовірність інформації а рекламних публікаціях аспідуватиметься лише рекламодателі. Редакція не аанімає поаітк, поаітк аотій публікації. За аотність відповідальності фінанс аспідуватиметься лише автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською мовою. Індекс: 60955. Тираж 280013.

Комітет друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Т 2 3 4 5 6 7 8 9 0. Зам. 0311099.